

«Захоплива й правдива історія про світ дівчаток-підлітків»

— *Publishing News*

«У книжках зіркової письменниці Джуді Кертін
так багато справжньої дружби,
гумору й відданості!»

— *Sunday Independent*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ перший

Шейла Шіхан каже, що я найкрасивіша дівчинка у світі. Що очі в мене найгарнішого синього кольору, який лише буває. Іноді вона мене зачісує й каже, що це найшовковистіше волосся, якого вона будь-коли торкалася.

Однак вона й має говорити всіляке таке. Вона моя мама. Це її робота.

Моя мама може багато чого сказати абсолютно про все. Іноді я прошу її трошки видихнути, та мама лише сердито дивиться на мене й однаково продовжує.

Вона каже, що мама моєї найкращої подруги Еліс — зла егоїстична корова.

Але говорить так лише тоді, коли думає, що я не чую.

Однак це більше не має значення. Еліс із мамою переїхали жити в Дублін. Її тато досі живе поруч, та мені від того користі небагато, погодьтесь. Він не покидає зі мною м'яч у кільце, не пограє в «Монополію» й не вкладеться поруч на підлозі в кімнаті, слухаючи музику чи просто дуркуючи.

Спочатку, коли Еліс сказала, що їде, я сподівалася, що вона бачитиметься з татком у вихідні. І ми далі зможемо дружити. Саме так це виглядає в книжках. Чи в дитячому кіно. У реальному житті все відбувалося геть інакше. Мама Еліс вдалася, як висловилася моя мама, до свого коронного прийому. Вона записала Еліс та її брата Джеймі на уроки фортепіано в суботні вечори. Це означало, що вони можуть приїхати до Лімерика лише на канікули й на довгі вихідні. Якщо тато Еліс захоче побачитися з нею в інший час, йому доведеться їхати в Дублін. Зараз вересень, і до наступних довгих вихідних ще багато-багато тижнів. Мама каже,

щоб я не надто сподівалася на щось, бо Вероніка (це мама Еліс), скоріш за все, знайде привід, щоб не відпустити дітей побачитися з батьком. Але я мушу сподіватися. Бо який у мене вихід?

А ще завтра треба йти до школи. Це вперше в моєму класі не буде Еліс. Ми прийшли разом у дитсадок — і відтоді були нерозлучні. Ми були разом, коли Еліс облилася молоком, і їй довелося перевдягнутися в жахливі кусючі коричневі штани, які вихователька тримала в шафі під природознавчою поличкою. І всі думали, що Ел обпіялася.

Еліс ніколи не сміялася, коли мама давала мені на перекус до школи моркву й броколі. І пляшечку води, щоб запити це все.

Еліс була єдиною, хто не дражнив мене, коли я мусила ходити до школи в зашитих колготках, бо мама заявила, що викидати їх через одну малесеньку дірочку — це марнотратство. Я сказала, що тиждень не їстиму органічної вівсянки, щоб заощадити на нові колготи, але мама вирішила, що це не смішно.

Я ніколи не сміялася з Еліс, коли її мама забувала дати їй хоч щось на обід, а вчителів доводилося просити всіх поділитися з нею, і кожен пропонував найгірше розмокле чи роздавлене щось із ланч-боксу. Якимось їй довелося взяти канапку з яйцем у Тома, що не мив рук уже років п'ятсот. На щастя, мені вдалося відволікти його, й Еліс устигла викинути ту канапку. Саме для цього й існують друзі, еге ж?

* * *

Еліс із мамою поїхали вчора. Але планувалося це протягом кількох тижнів. Мама Еліс повідомила, що йде від її тата, бо вони постійно сперечаються. «У нас несумісні характери» — так вона це назвала.

Моя мама сказала, що якби тато Еліс отримав підвищення й сріблясте «BMW», як того очікувала Вероніка, вони б і далі чудово ладнали. І ще сказала, що мама Еліс будь-що пнеться, аби пробратися у вищі верстви, тож ніколи не буде щасливою в трикімнатній квартирці

в скромному котеджі на дві родини, чи за кермом чотирирічної машини.

Звісно, мама не знала, що я слухаю, коли говорила про це телефоном моїй тітці Лінді. Їй варто бути обережнішою.

Так чи сяк, Еліс поїхала — і це було жахливо. Якби таке трапилося в кіно, думаю, я б плакала й чіплялася за неї, і ми б клялися одна одній у вічній дружбі. Та я не мала як. Ми з Еліс не любительки обніматися. Мені просто було дуже сумно.

— Па, Ел, — видушила із себе я.

— Па, Мег, — відповіла вона.

Зазвичай мені завжди бракувало часу, щоб сказати Еліс усе, що хочеться. От і тоді на думку нічого більше не спало.

У неї теж був сумний вигляд.

— Не забувай писати мені багато мейлів.

— Звісно. Аякже. Тобто, не забуватиму. Обіцяю. Я писатиму багато мейлів. Щодня.

Раптом Еліс лукаво всміхнулася.

— І не забудь передати від мене привіт Меліссі.